„შენი არ არის, რომ განკარგავ“ წიგნიდან „პოლკოვნიკი დევიდ კროკეტის ცხოვრება“

ავტორი: ედვარდ ელისი (მოკლე შინაარსი)

შეკითხვა მოსაფიქრებლად: თუ ადამიანი ან ოჯახი რთულ ვითარებაში აღმოჩნდება, რომელი უკეთესია, დახმარება სახელმწიფომ გაუწიოს, თუ სხვა ადამიანებმა, საკუთარი სახსრებით?

ერთ დღეს წარმომადგენელთა პალატაში განიხილავდნენ კანონპროექტს დამსახურებული საზღვაო ოფიცრის ქვრივისთვის ფინანსური დახმარების დანიშვნის თაობაზე. იდეის მხარდასაჭერად რამდენიმე ლამაზი სიტყვაც წარმოითქვა. სპიკერი უკვე აპირებდა საკითხის კენჭისყრაზე დაყენებას, როდესაც ფეხზე პოლკოვნიკი კროკეტი წამოდგა და თქვა:

„ბატონო სპიკერო - ზუსტად ისე ვცემ პატივს გარდაცვლილთა სულს და ვიზიარებ ცოცხლად დარჩენილ მგლოვიარეთა მწუხარებას, როგორც ნებისმიერი სხვა ადამიანი ამ პალატაში, მაგრამ ჩვენ არ უნდა დავუშვათ, რომ მიცვალებულთა პატივისცემამ და ცოცხალ ადამიანთა მიმართ სიმპათიებმა დაარღვიონ საზოგადოებაში მიღწეული ცხოვრების წონასწორობა. დეტალებში არ წავალ და არ ავხსნი, რატომ არ აქვს კონგრესს უფლებამოსილება ეს თანხები გამოჰყოს ქველმოქმედებისთვის. ყველა აქ დამსწრესთვის ეს კარგად არის ცნობილი. ჩვენ, როგორც ადამიანებს გვაქვს უფლება ქველმოქმედების სახით გავცეთ ჩვენთვის კუთვნილი იმდენი ფული, რამდენიც გვსურს; თუმცა, როგორც კონგრესის წევრებს, ჩვენ არ გვაქვს უფლება საზოგადოებრივი სახსრებიდან თუნდაც ერთი დოლარი დავხარჯოთ. ზოგიერთი აქ გაჟღერებული მოწოდება იმ ფაქტს ეფუძნება, რომ ჩვენ გვაქვს ვალდებულება გარდაცვლილთა მიმართ. ბატონო სპიკერო, ომის დასრულების შემდეგ გარდაცვლილმა კიდევ დიდ ხანს იცოცხლა. ის გარდაცვალებამდე მსახურობდა და არასოდეს მსმენია, რომ ხელისუფლებას მისი რაიმე ვალი

ჰქონოდეს.

ყველამ ვიცით წარმომადგენელთა პალატაში, რომ ეს ვალი არ არის. საზოგადოებრივი თანხების ვალდებულებების დაფარვისთვის გახარჯვა უზარმაზარი კორუფციული დარღვევა იქნება. ჩვენ არანაირი უფლებამოსილება არ გვაქვს ეს თანხები გავცეთ ქველმოქმედების სახით. ბატონო სპიკერო, მე უკვე ვახსენე, რომ ჩვენ გვაქვს უფლება გავცეთ ნებისმიერი რაოდენობით ფული, ოღონდ საკუთარი სახსრებიდან. აქ შეკრებილთაგან მე ყველაზე ღარიბი ვარ. ვერ მივცემ ხმას ამ კანონპროექტს, თუმცა ქვრივის დასახმარებლად ჩემს ერთი კვირის ანაზღაურებას შევწირავ. თუ კონგრესის ყველა წევრი მომბაძავს, შევაგროვებთ კანონპროექტით განსაზღვრულზე მეტი რაოდენობით თანხას.“

კროკეტი ადგილს დაუბრუნდა. მას პასუხი არავინ გასცა. კანონპროექტი კენჭისყრაზე დადგა და, ერთხმად მიღების ნაცვლად, როგორც თავიდან იყო მოსალოდნელი და როგორც აუცილებლად მოხდებოდა კიდეც ბატონი კროკეტი სიტყვით რომ არ გამოსულიყო, კანონპროექტს მხარი მხოლოდ რამდენიმემ დაუჭირა, შესაბამისად ის ვერ გატარდა.

მოგვიანებით, როდესაც მეგობარმა ჰკითხა, რატომ შეეწინააღმდეგა სახსრების გამოყოფას, კროკეტმა ასე ახსნა თავისი საქციელი:

„რამდენიმე წლის წინ ერთ საღამოს კაპიტოლიუმის კიბეებზე ვიდექი კონგრესის რამდენიმე სხვა წევრთან ერთად, როდესაც ჩვენი ყურადღება ჯორჯთაუნის თავზე გამოჩენილმა ნათებამ მიიპყრო. აშკარად დიდი ხანძარი იყო. სასწრაფოდ გავაჩერეთ ეტლი და გავქანდით ჯორჯთაუნისკენ. მიუხედავად მცდელობებისა, ბევრი სახლი დაიწვა და მრავალი ოჯახი უსახლკაროდ დარჩა. ზოგიერთ მოქალაქეს ყველაფერი დაეწვა იმ ტანსაცმლის გარდა, რომელიც ზედ ეცვათ. ძალიან ციოდა და როდესაც ამდენი გაუბედურებული ქალი და ბავშვი დავინახე, მივხვდი, რომ რაღაც უნდა გამეკეთებინა მათთვის. მეორე დღეს კონგრესს წარედგინა კანონპროექტი ამ ადამიანების დასახმარებლად 20 000 დოლარის გამოყოფის შესახებ. ჩვენ ყველა საქმე გვერდზე გადავდეთ და კანონი შეძლებისდაგვარად მალე მივიღეთ.“

„შემდეგ ზაფხულში, როდესაც არჩევნებზე საუბარი უნდა დაწყებულიყო, გადავწყვიტე გამეგო, როგორი სიტუაცია იყო ჩემს რაიონში. იქ ოპოზიცია არ მყავდა, თუმცა, იმის გამო, რომ არჩევნებამდე საკმარისი დრო იყო დარჩენილი, არ ვიცოდი რა შეიძლება მომხდარიყო. ერთ დღეს, როდესაც ჩემი რაიონის ისეთ ნაწილში მივდიოდი, სადაც ნაკლებად მიცნობდნენ, დავინახე მინდორში მომუშავე მამაკაცი, რომელიც გზისკენ მოდიოდა. ფეხს ავუჩქარე, ისე რომ ღობესთან შევხვედროდით ერთმანეთს. როცა მომიახლოვდა, გამოვესაუბრე. ზრდილობიანად, თუმცა ჩემი აზრით ცივად მომმართა.“

„მე დავიწყე: „მეგობარო, მე ერთ-ერთი იმ ადამიანთაგანი ვარ, რომელსაც საუბედუროდ კანდიდატს უწოდებენ, და-“

„დიახ, გიცანით, თქვენ პოლკოვნიკი კროკეტი ხართ. ერთხელ მყევხართ ნანახი და წინა არჩევნებზე ხმაც მოგეცით. ვფიქრობთ სააგიტაციოდ მოხვედით, თუმცა უმჯობესია არც თქვენი და არც ჩემი დრო არ დახარჯოთ. ხმას აღარ მოგცემთ.“

„გავოგნდი... ვემუდარებოდი აეხსნა ჩემთვის, რაში იყო საქმე.“

„პოლკოვნიკო, არ ღირს ჩემი დროის და სიტყვების დახარჯვა ამისათვის. ამას ვეღარ გამოასწორებთ, მაგრამ შარშან ზამთარში ერთი საკითხი იყო დაყენებული კენჭისყრაზე და თქვენმა ხმამ უჩვენა, რომ თქვენ არ გესმით კონსტიტუცია, ან არ გაქვთ სურვილი პატიოსნად და უცვლელად დაემორჩილოთ მას. ნებისმიერ შემთხვევაში, არ მინდა, რომ თქვენ იყოთ ჩემი წარმომადგენელი. ბოდიშს გიხდით ასეთი ფორმით რომ გამოვხატავ ჩემს აზრს. არ ვაპირებდი როგორც ამომრჩეველს მესარგებლა კანდიდატთან პირდაპირ ურთიერთობის პრივილეგიით თქვენი წყენინების ან შეურაცხყოფის მიზნით. ჩემი მიზანი მხოლოდ ის არის აგიხსნათ, რომ კონსტიტუციის თქვენეული გაგება ჩემისგან ძალზედ განსხვავდება; და მე გეტყვით, იმას, რასაც არ გეტყოდით მეტად თავაზიანი რომ ვყოფილიყავი... გეტყვით, რომ მჯერა თქვენი პატიოსნების… თუმცა, თუ კონსტიტუციის თქვენეული გაგება ჩემისგან განსხვავებულია, ამას უყურადღებოდ ვერ დავტოვებ; კონსტიტუციას ფასი რომ ჰქონდეს, იგი ყველასთვის წმინდა უნდა იყოს და მას ყველა უნდა ექვემდებარებოდეს და განუხრელად იცავდეს ყველა მის დებულებას. რაც

უფრო პატიოსანია ადამიანი, რომელიც ძალაუფლებით სარგებლობს და არ ესმის კონსტიტუცია, მეტად სახიფათოა ის:

„აბსოლუტურად მართალი ხართ, მაგრამ აქ აშკარად რაღაც შეცდომა უნდა იყოს, რადგან არ მახსოვს, რომ გასულ ზამთარში რაიმე სახის საკონსტიტუციო საკითხისთვის მიმეცა ხმა.“

„არა, პოლკოვნიკო, ეს არ არის შეცდომა. მართალია აქ მიყრუებულ ადგილზე ვცხოვრობ და იშვიათად გამოვდივარ სახლიდან, მაგრამ მე პრესას ვიღებ ვაშინგტონიდან და ყურადღებით ვეცნობი ინფორმაციას კონგრესის საქმიანობის შესახებ. ჩემს გაზეთებში ინფორმაციის მიხედვით, გასულ ზამთარში თქვენ მიიღეთ მონაწილეობა კენჭისყრაში კანონპროექტზე, რომლის მიხედვითაც 20 000 აშშ დოლარი გამოიყო ჯორჯთაუნში მომხდარი ხანძრით დაზარალებულების დასახმარებლად. ხომ ასეა?“

„მეგობარო, უნდა ვაღიარო, რომ მართალი ბრძანდებით. მართალს ამბობთ. მაგრამ ვინ იქნება იმის წინააღმდეგი, რომ ისეთმა დიდებულმა და მდიდარმა ქვეყანამ, როგორიც ჩვენია, გამოყოს უმნიშვნელო თანხა - 20 ათასი დოლარი ქალების და ბავშვების ტანჯვის შესამსუბუქებლად, განსაკუთრებით მაშინ, როდესაც ხაზინაში საკმარისზე მეტი სახსრები არსებობს და, დარწმუნებული ვარ, რომ იქ რომ ყოფილიყავით, იგივეს გააკეთებდით, რასაც მე.“

„საქმე ფულში არ არის, პოლკოვნიკო. საქმე პრინციპშია. პირველ რიგში, ხელისუფლებას არ უნდა ჰქონდეს იმაზე მეტი სახსრები, ვიდრე მას სჭირდება კანონისმიერი მიზნების შესასრულებლად. თუმცა ამას შეკითხვასთან არანაირი კავშირი არა აქვს. ფულის მიღებისა და ხარჯვის უფლებამოსილება საკუთარი შეხედულებისამებრ ყველაზე სახიფათო უფლებაა, რომელიც ადამიანს შეიძლება მიენიჭოს, განსაკუთრებით ჩვენს საგადასახადო სისტემაში, რომელშიც ჩვენი ქვეყნის ყველა მოქალაქეა ჩართული, იმის გაუთვალისწინებლად, თუ რამდენად ღარიბია ის. რაც უფრო ღარიბია ადამიანი, პროცენტულად მეტ გადასახადს იხდის. კიდევ უფრო ცუდი ის არის, რომ ეს სისტემა მასზე ზეწოლას ახორციელებს, ისე, რომ მან თავადაც არ იცის სად არის სიმძიმის წერტილი. შეერთებულ შტატებში არ არსებობს ადამიანი,

რომელმაც ზუსტად იცის რამდენს უხდის მთავრობას.

როგორც ხედავთ, ერთი ადამიანის დახმარებით ათასობით სხვას ართმევთ სახსრებს, რომლებიც კიდევ უფრო რთულ ეკონომიურ პირობებში ცხოვრობენ. თქვენ რომ გქონდეთ თანხის გაცემის უფლება, რაოდენობა თქვენს განკარგულებაში დარჩებოდა და გექნებოდათ უფლებამოსილება გაგეცათ როგორც 20 ათასი, ისე 20 მილიონი დოლარი. თუ გაქვთ უფლება ფული გამოუყოთ ერთ ადამიანს, მაშინ გაქვთ უფლება, რომ ის ყველას მისცეთ; იმის გამო, რომ კონსტიტუციაში არ არის მოცემული ქველმოქმედების განსაზღვრება და არც ის თანხა, რომელიც შეგიძლიათ ნებისმიერ ადამიანს თქვენი სურვილისამებრ გასცეთ, ასევე თავისუფლად შეგიძლიათ გასცეთ თქვენთვის მისაღები რაოდენობა იქ, სადაც თქვენი მოსაზრებით იქნება სათანადო ქველმოქმედება. თქვენ ძალიან მარტივად დაინახავთ როგორ უღებს კარს ამგვარი მოქმედება ერთის მხრივ თაღლითობას, კორუფციას და ფავორიტიზმს და, მეორეს მხრივ, ადამიანების ყვლეფას.

არა, პოლკოვნიკო, კონგრესს არ აქვს უფლებამოსილება ქველმოქმედებაში დახარჯოს ფული. თითოეულ წევრს შეუძლია იმდენი ფული გასცეს საკუთარი ჯიბიდან, რამდენიც ესიამოვნება, მაგრამ მათ არ აქვთ უფლება რაიმე მიზეზით თითი დააკარონ ხალხის ფულს. ჩვენს რაიონში ჯორჯთაუნზე ორჯერ მეტი სახლი რომ დამწვარიყო, არც თქვენ და არც კონგრესის წევრები იფიქრებდით იმაზე, რომ ჩვენთვის თუნდაც ერთი დოლარი მოგეცათ დასახმარებლად. კონგრესში დაახლოებით ორას ორმოცი კონგრესმენია. გაუბედურებული ადამიანებისთვის თითოეულ კონგრესმენს თავისი მწუხარება ერთი კვირის ანაზღაურების გაღებით რომ გამოეხატა, 13 000 დოლარზე მეტი შეგროვდებოდა. ვაშინგტონში და მის ირგვლივ უამრავი შეძლებული ადამიანია, რომელსაც 20 000 დოლარი შეუძლია ისე გააჩუქოს, რომ ამით მათ ფუფუნებაში ცხოვრებას არაფერი შეემჩნევა. კონგრესმენებმა გადაწყვიტეს არ დაეხარჯათ თავიანთი ფული, თუმცა, ანგარიშებს თუ ვენდობით, ამ თანხებს არც ისე გონივრულად ხარჯავენ; ვაშინგტონში მცხოვრები ხალხმა კი უდავოდ ტაში დაგიკრეს იმის გამო, რომ თქვენ ძალით არ გააცემინეთ ის, რაც თქვენ არ გეკუთვნოდათ. ხალხმა კონგრესს

კონსტიტუციის საფუძველზე მიანიჭა გარკვეული უფლებამოსილებები. ამ უფლებამოსილებით სარგებლობისთვის კონგრესს აქვს უფლება მიიღოს და გადაიხადოს გარკვეული თანხები, მეტი არაფერი. ამაზე მეტი უკვე უზურპაცია და კონსტიტუციის დარღვევაა“.

„ხედავთ, პოლკოვნიკო, თქვენ დაარღვიეთ ჩემთვის ყველაზე მნიშვნელოვანი კონსტიტუციური პრინციპი. ეს პრეცედენტი სახიფათოა ქვეყნისთვის, რადგან საკონსტიტუციო ძალაუფლების ფარგლებიდან გასვლის შემდეგ კონგრესს ვეღარაფერი შეაჩერებს და ადამიანების უსაფრთხოებაც საფრთხის ქვეშ აღმოჩნდება. დარწმუნებული ვარ თქვენ კეთილი ზრახვები გამოძრავებდათ, თუმცა ეს ვითარებას უკეთესობისკენ არ ცვლის. იმის გამო, რომ თქვენ პირადად მონაწილეობდით ამ გადაწყვეტილების მიღებაში, გასაკვირი არ არის რატომ არ შემიძლია ხმა მოგცეთ.“

„ვერ გადმოგცემთ, როგორ ამაღელვა ამ საუბარმა. აშკარად დავინახე, რომ ეს კაცი ჩემი ოპოზიცია რომ ყოფილიყო და სიტყვით მიემართა ხალხისთვის, ის აუცილებლად იმოქმედებდა მათზე და ამ რაიონში გამანადგურებელი ანგარიშით დავმარცხდებოდი. ვერაფერი ვუპასუხე და სიმართლე გითხრათ, ისე ვიყავი დარწმუნებული მისი სიტყვების მართებულობაში, რომ არც კი დამიპირებია დისკუსიაში შესვლა. მაგრამ მე უნდა მეპასუხა და ვუთხარი კიდეც:

„მეგობარო, ზუსტად მიხვდით, როცა მითხარით, რომ ტვინი არ მყოფნიდა კონსტიტუციის გასაგებად. ყოველთვის მინდოდა, რომ კონსტიტუციით მეხელმძღვანელა და ვფიქრობდი, რომ საფუძვლიანად მქონდა ის შესწავლილი. კონგრესში ბევრი გამოსვლისთვის მომისმენია კონგრესის უფლებამოსილებების შესახებ, მაგრამ ის რაც თქვენ მითხარით აქ, ამ მინდორში, მეტი სიმართლეა, ვიდრე ის სიტყვით გამოსვლები, რაც კი ოდესმე მომისმენია. ოდესმე ამ საკითხისთვის თქვენი თვალებით რომ შემეხედა, მოვკვდებოდი და ამ გადაწყვეტილებას მხარს არ დავუჭერდი; და თუ მაპატიებთ და კიდევ ერთხელ მომცემთ ხმას, თავს მოვიკლავ მანამ დავუჭერ მხარს არაკონსტიტუციურ გადაწყვეტილებას.“

„მან სიცილით მიპასუხა: „კარგით, პოლკოვნიკო, ადრეც დაგიფიციათ,

რომ ასე მოიქცეოდით, მაგრამ მაინც გენდობით, მხოლოდ ერთი პირობით. ამბობთ, რომ დარწმუნებული ხართ იმაში, რომ თქვენი ხმა არასწორი იყო. თქვენს მიერ ამ ფაქტის აღიარება სასჯელზე უკეთესია. თუ ამ რაიონში ყველა შემხვედრს ეტყვით, რომ დარწმუნებული ხართ იმაში, რომ თქვენი გადაწყვეტილება არასწორი იყო, არა მხოლოდ ხმას მოგცემთ, არამედ ყველაფერს გავაკეთებ ოპოზიციის შესაჩერებლად და, შესაძლოა ამის მისაღწევად გავლენიანი პირებიც გამოვიყენო.“

„და თუ არ გავაკეთებ ამას,“ ვუთხარი მე, „მირჩევნია დამხვრიტონ; იმისათვის რომ დაგარწმუნოთ ჩემს კეთილ განზრახვაში, ერთი კვირის ან ათი დღის ვადაში აქეთ გამოვივლი და თქვენ თუ დამახვედრებთ ხალხს, სიტყვით წარვდგები მათ წინაშე. ბარბექიუ მოვაწყოთ და მე გადავიხდი.“

„არა, პოლკოვნიკო, ამ უბანში მდიდარი ხალხი არ ვცხოვრობთ, მაგრამ შეგვიძლია ბარბექიუს მოწყობა. ამავდროულად უპოვრებსაც დავაპურებთ. რამდენიმე დღეში დასრულდება მოსავლის აღება და ერთ დღეს გამოვყოფთ ბარბექიუსთვის. დღეს ხუთშაბათია; მგონი შემდეგი კვირის შაბათისთვის მოვახერხებთ შეკრებას. პარასკევს ჩემთან მობრძანდით და ერთად წავიდეთ. მე კი გპირდებით, რომ უამრავი პატივსაცემი ადამიანი მოვა თქვენს სანახავად და მოსასმენად.“

„კარგით, აუცილებლად მოვალ. წასვლამდე კიდევ ერთი რამ მინდა გკითხოთ. რა გქვიათ?“ „მე ბანსი მქვია,“ „ჰორაციო ბანსი?“ „დიახ“.

„ბატონო ბანს, ადრე არასოდეს შეგხვედრივართ, თქვენ კი ამბობთ, რომ გინახივართ. მე თქვენ ძალიან კარგად გიცნობთ. მოხარული ვარ, რომ შეგხვდით და ძალიან ვამაყობ იმით, რომ თქვენთან დამეგობრების შანსი მომეცა.“

„მასთან შეხვედრა ჩემი ცხოვრების ერთ-ერთი ყველაზე იღბლიანი მომენტი იყო. მას ადამიანებთან ჰქონდა ურთიერთობა, მაგრამ საზოგადოებაში იშვიათად ჩნდებოდა, მას ყველა იცნობდა, როგორც გამორჩეული ტვინის მქონე და პრინციპებისადმი ერთგულ ადამიანს, სიკეთით სავსე გულით და კაცთმოყვარეობით, რაც არა მხოლოდ მის სიტყვებში, არამედ - მოქმედებებშიც ვლინდებოდა. ის მთელს თავის რაიონში ორაკული იყო,

ხოლო მისი სახელი ბევრად სცდებოდა მისი ახლო ნაცნობების წრეს. მიუხედავად იმისა, რომ ადრე არასოდეს შევხვედრივარ, ბევრი მსმენია მის შესახებ. ეს შეხვედრა რომ არა, სავარაუდოდ მე ძლიერი ოპოზიცია მეყოლებოდა და არჩევნებში დავმარცხდებოდი. ერთი რამ დარწმუნებით ვიცი. ამ მოვლენების შემდეგ ჩემს წინააღმდეგ არავინ იქნება ამ რაიონში.

„დათქმულ დროს მის სახლში ვიყავი. მანამდე კი ყველას, ვისაც კი შევხვდი და ვისთანაც მთელი ღამე გავატარე, ჩვენი დიალოგის შესახებ მოვუყევი. აღმოვაჩინე, რომ ამან ადამიანების მიერ ჩემს მიმართ ისეთი ინტერესი და ნდობა გააღვივა, ვიდრე არასდროს.

„მიუხედავად იმისა, რომ მის სახლში მისვლისას უკვე საკმაოდ დაღლილი ვიყავი და, ჩვეულებრივ სიტუაციაში, დასაძინებლად ადრე წავიდოდი, მასთან შუაღამემდე ვისაუბრე. გვქონდა დიალოგი მართვის პრინციპებსა და საკითხებზე, რაზეც მისგან ბევრად უფრო რეალური და ჭეშმარიტი ცოდნა მივიღე, ვიდრე მთელი ჩემი ცხოვრების მანძილზე მქონდა მიღებული.

„მეორე დილით ბარბექიუზე წავედით და, ჩემდა გასაკვირად, იქ ათასამდე ადამიანი დაგვხვდა. შევხვდი ჩემთვის ბევრ უცნობ ადამიანს და მათ და ჩემმა მეგობარმა მე წარმადგინეს გარშემომყოფებთან, სანამ ბევრი ადამიანი არ გავიცანი - უფრო სწორად, ყველამ გამიცნო.

„მოვიდა დრო, როდესაც გამოაცხადეს, რომ სიტყვით უნდა გამოვსულიყავი მათ წინაშე. ისინი შემოიკრიბენ ჩემს ირგვლივ, საგანგებოდ მოწყობილ ტრიბუნასთან. სიტყვა ასე დავიწყე:

„თანამემამულენო - დღეს თქვენს წინაშე ახალი ადამიანი დგას. ცოტა ხნის წინ გავიაზრე, რომ ჩემი შეხედულებები, რომლებიც აქამდე მართებული მეგონა, სინამდვილეში მცდარი იყო. ახლა ვგრძნობ, რომ შემიძლია მეტად ღირებული სამსახურის გაწევა თქვენთვის, ვიდრე ოდესმე შემეძლო. დღეს თქვენთან უფრო მეტად იმიტომ მოვედი, რომ ჩემი შეცდომა ვაღიარო და არა იმიტომ, რომ თქვენი ხმები მოვიზიდო. ამ აღიარებას არა მხოლოდ ჩემთვის, არამედ - თქვენთვისაც ვაკეთებ. თუმცა, თქვენ არ ხართ ვალდებული ხმა მე მომცეთ.“

„მე მათ მოვუყევი ხანძრის, თანხების გამოყოფის მხარდაჭერის შესახებ, შემდეგ კი ავუხსენი, რატომ მიმაჩნდა, რომ ქველმოქმედების სახით თანხის ბიუჯეტიდან გამოყოფა არასწორი საქციელი იყო. ჩემი სიტყვა ასე დავასრულე:

„ახლა კი, ჩემო თანამოქალაქენო, ისღა დამრჩენია გითხრათ, რომ ამ სიტყვის უმეტესი ნაწილი, რომელიც მოისმინეთ, იყო უბრალოდ იმ არგუმენტების გამეორება, რომლითაც თქვენმა მეზობელმა, ბატონმა ბანსმა ჩემს შეცდომაში დამარწმუნა.

„ეს ჩემს მიერ ცხოვრებაში წარმოთქმული საუკეთესო სიტყვაა, თუმცა ის სწორედ ბატონი ბანსის დამსახურებით წარმოვთქვი. ვიმედოვნებ, რომ ის მოხარულია ჩემი შეხედულებების ცვლილებით. ახლა ის დადგება აქ და მოგიყვებათ ამის შესახებ“.

„ის გამოვიდა ტრიბუნაზე და თქვა:

„ძვირფასო თანამოქალაქენო, სიამოვნებით ვასრულებ პოლკოვნიკი კროკეტის თხოვნას. ყოველთვის მიმაჩნდა ის ძალიან პატიოსან ადამიანად და კმაყოფილი ვარ იმით, რომ დღეს მან შეასრულა ჩემთვის მოცემული პირობა.“

„როდესაც ის ტრიბუნიდან ჩამოვიდა, მაყურებლები ისეთი შემართებით ყვიროდნენ მის სახელს - დევი კროკეტი - როგორც არასოდეს.

„სენტიმენტალური არ ვარ, თუმცა გული ამიჩუყდა და ლოყებზე ცრემლებიც ჩამომიგორდა. და მე გეუბნებით თქვენ, რომ ამ ადამიანის მიერ წარმოთქმული სიტყვების და პატიოსანი, გულითადი შეძახილების მოგონება, ჩემს მიერ მიღებულ ნებისმიერ ჯილდოზე და ჩემს, როგორც კონგრესმენის მიერ მოხვეჭილ ან მომავალში მოსახვეჭ რეპუტაციაზე მეტი მიღირს.

„ბატონო,“ დაასკვნა კროკეტმა, „ახლა კი იცით, თუ რატომ წარმოვთქვი გუშინ ეს სიტყვა.

„რაღაცაზე მინდა ეხლა თქვენი ყურადღების გამახვილება. გახსოვთ, რომ შემოგთავაზეთ ერთი კვირის ანაზღაურების გაცემა. ამ პალატაში ბევრი საკმაოდ შეძლებული ადამიანია, რომელსაც არ უჭირს ერთ სადილში ან ღვინის წვეულებაზე დახარჯონ ერთი ან ათი კვირის ხელფასი, თუ ამგვარი ქცევა მათ სარგებელს მოუტანს. ზოგიერთმა მათგანმა ულამაზესი სიტყვა

წარმოთქვა ახლად განსვენებულთათვის პატივის მისაგებად, რომლის წინაშეც ქვეყნის ვალი შეუფასებელია; ასევე აღნიშნა რამდენად უმნიშვნელოა 10 000 დოლარის ოდენობით თანხა, როდესაც საუბარია ერის ღირსებაზე.

ამის მიუხედავად, ჩემს წინადადებაზე არცერთ მათგანს უპასუხია. ფული, რომელიც ხალხისგან მოდის გადასახადების სახით მათთვის მხოლოდ ქუჭყია. ფული ის დიდი მიზანია, რომლისთვისაც მრავალი მათგანი იბრძვის და რის მისაღებადაც საკუთარ ღირსებას, პრინციპებს და სამართლიანობას სწირავენ.“

პოლიტიკური ძალაუფლების მქონე ადამიანები ამომრჩევლებში თავისი ლიდერის თვისებების - კარგის თუ ცუდის - ასახვას ჰპოვებენ.

ჰორაციო ბანსი პასუხისმგებლობის მქონე მოქალაქის აშკარა მაგალითია. რაც უფრო მეტი იქნება ამგვარი ადამიანი, მით მეტ ახალ სახეებს დავინახავდით საჯარო სამსახურში; ან, როგორც ეს დევი კროკეტის შემთხვევაში მოხდა - განახლებულ კროკეტს.

იმისათვის, რომ ახალი სახეები ან განახლებული კროკეტები გაჩნდნენ, ჩვენ თვითონ უნდა ვეძიოთ ჰორაციო ჩვენში! დასკვნითი მოსაზრებები.

საავტორო უფლება ედვარდ ს. ელისის მოთხრობაზე „შენი არ არის, რომ განკარგავ“ წიგნიდან „პოლკოვნიკი დევიდ კროკეტის ცხოვრება“ ეკუთვნის „ეკონომიკური განათლების ფონდს“, საერთაშორისო ლიცენზიის „Creative Commons Attribution“ 4.0 საფუძველზე.